

γαρίτα ἀνεχώρησε λυπημένη καὶ φρονούσα ὅτι ἡ παρουσία τῶν δύο ἐκείνων κυριῶν δὲν ἦτο καλὸς οἶωνος εἰς αὐτήν.

Τὴν ἐπιούσαν εἰσάγαγε νὰ καταβῇ εἰς τὸ πρόγευμα, ἀλλ' ἡ ἀνάδοχος τῆς ἐλθοῦσα μόνη τὴν παρέλαβε καὶ τὴν παρουσίασεν εἰς τὰς κυρίας Βερτέλ. Οὕτω ὠνομάζοντο αἱ δύο ξέναι. Ὅτε ἐλθὼν εἰς τὸ ἐστιατόριον ἡ Μαργαρίτα παρετήρησεν ὅτι ἡ παρὰ τὸν Γάστονα θέσις ὅπου ἐκάθητο πάντοτε ἦτο προητοιμασμένη δι' ἄλλον, ἐκάθησε σιωπηλὴ καὶ περίλυπος εἰς ἄλλην θέσιν. Εἰς δὲ τὴν ἰδικήν τῆς ἐκάθησεν ἡ νέα Βερσέλ, τὴν ὁποίαν ἐβλεπε συχνὰ πυκνὰ ὁ γείτων τῆς. Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐπρόφερεν οὔτε λέξιν καθ' ὅλον τὸ γεῦμα· ἐπρόσφερε μόνον εἰς ὅλους φαγητὸν ἀπὸ τὸ πρὸ αὐτῆς κείμενον. Ὅτε δὲ ἐπρόσφερε καὶ εἰς τὸν Γάστονα, αὐτὸς ἐφάνη ὅτι οὔτε τὴν εἶδε. Μετὰ τὸ πρόγευμα περιήλθεν εἰς τὸν κήπον, καὶ μετὰ τινὰς γύρους ἡ μὲν Κ. Λατοῦρ ἐστηρίχθη εἰς τὸν βραχίονα τῆς γραίας φίλης τῆς, ἡ δὲ νέα Βερσέλ εἰς τὸν τοῦ Γάστονος· ἡ δὲ Μαργαρίτα μείνασα μόνη, ἐδάδιζεν ὀπισθεν τῶν ἄλλων. Καὶ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τὴν ἐνθυμεῖτο· ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν. Εἰς τὸ γεῦμα ἔφεραν φροντινιάνειον οἶνον· καὶ ἐπειδὴ ἐτήρει ἡ Κ. Λατοῦρ ὅλας τὰς παλαιὰς συνηθείας ἐπροσχάλεσε τοὺς συνεστιάτορας εἰς πρόποσιν· ὅλοι τὴν ἐμιμήθησαν, πλὴν τῆς Μαργαρίτας ἥτις ἠπόρει τί νὰ πράξῃ. Ἐσθίοντες ὁμῶς ὀλίγον τὸ ποτήριόν τῆς, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ τὴν ἐνθαρρύνωσι· κανεὶς ὁμῶς δὲν ἐπρότεξε, καὶ οὕτω ἠναγκάσθη νὰ βάλῃ πάλιν κάτω τὸ ποτήριον χωρὶς νὰ πῖν τὸ περιεχόμενον.

— Κρίμα, εἶπε μετὰ τὸ γεῦμα ἡ γραία Κ. Βερσέλ, ὅτι δὲν ἔχομεν καὶ πέμπτον διὰ νὰ παίξωμεν κουιντίλιον.

Ἡ Μαργαρίτα, καθημένη εἰς τινὰ γωνίαν δὲν ἐτάλμησε νὰ εἰπῇ ὅτι ἐγνώριζε τὸ παιγνίδιον τοῦτο. Ἐπαῖξαν λοιπὸν βίσι.

Τὸ ἐσπέρας παρεκάλεσαν τὴν νέαν Βερσέλ νὰ τραγωδήσῃ· αὐτὴ δὲ μετὰ πολλὰς παρακλήσεις κατεπείσθη τέλος πάντων καὶ ἐτραγώδησε μὲ ἀνθηρὰν φωνὴν μικρὸν ἄσμα φαιδρότατον. Ἡ Μαργαρίτα τὸ ἤκουε καὶ ἐστέναζε, διότι ἐνθυμήθη τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν ὅπου ἐτραγώδει πάντοτε τὸ ἐσπέρας· ὅτε δὲ ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, ἤλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς, καὶ εἶδεν ὅτι εἶχον ἀφαιρέσει δύο ὠραία ἐπιπλα τὰ ὅποια ὑπερηγάπα. Ἐμισοάνοιξε τρέμουσα τὸ παράθυρόν τῆς διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἂν ἦτο φῶς εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Γάστονος, ἀλλὰ δὲν εἶδεν. Ὁ Γάστων εἶχε κλείσει τὰ ἐξώφυλλα τῶν παραθύρων. Ἐπλαγίασε λοιπὸν περίλυπος καὶ δὲν ἐκοιμήθη δι' ὅλης τῆς νυκτός.

Διὰ ποίαν ἄρα αἰτίαν ἤλθον αἱ δύο ξέναι, καὶ πόσον καιρὸν θὰ ἔμενον; Ἰδοὺ τί δὲν ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἡ Μαργαρίτα· πρόδηλον μόνον ἦτον ὅτι ἡ ἐλευσίς τῶν σχέσιν εἶχε μὲ τὰς κρυφίας ὁμιλίας τῆς ἀναδόχου καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς. Καὶ δὲν ἐμάντευε μὲν τὸ μυστήριον, ἠσθάνετο ὁμῶς ὅτι ὅποιονδῆποτε καὶ ἂν ἦτο θὰ κατέστρεφε τὴν εὐτυχίαν τῆς. Κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσεν ὅτι αἱ νεοελθοῦσαι ἦσαν συγγενισσαί των· ἀλλ' ὅτε εἶδεν ὅτι ἐφέροντο μὲ πολλὴν μὲν φιλίαν πρὸς αὐτάς,

ἅμα δὲ καὶ μὲ πολλὴν εὐγένειαν, ἐνόησεν ὅτι ἦσαν ξέναι. Ὅτε ὑπῆγον κατὰ πρῶτον εἰς τὸν περίπατον ἡ Λ. Λατοῦρ ἐφρόντισε νὰ δείξῃ εἰς τὴν μητέρα ἕως ποῦ ἐξετείνεται ὁ τοῖχος τοῦ ὑποστατικοῦ, καὶ τῇ ἀνέφερε περὶ τῶν προϊόντων καὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ. Ἰσως ἐπρόκειτο νὰ πωληθῇ καὶ τότε τί θὰ ἐγίνετο ἡ οἰκονομία τῆς Μαργαρίτας; Θὰ τοὺς ἐκράτει τάχα ὁ νέος ἀγοραστής; ἀλλὰ ποίαν ἀνάγκην εἶχεν ἡ Κ. Λατοῦρ νὰ πωλήσῃ μίαν οἰκίαν εἰς ἣν ἐγεννήθη, καὶ τὴν ὁποίαν, ὡς ἐφαίνετο, ἠγάπα ὁ υἱὸς τῆς, ἐνῶ εἶχε τόσῃν μεγάλῃν περιουσίαν; Αἱ ξέναι ἤρχοντο ἀπὸ τοὺς Παρισίους καὶ ἀκαταπαύστως ὠμίλουν δι' αὐτούς· ἐφαίνετο λοιπὸν ὅτι δὲν εἶχον πολλὴν διάθεσιν νὰ ζήτῳσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν· ἡ Κ. Βερσέλ εἶχε πολλάκις εἰπεῖ ὅτι ἐβλεπε τὴν αὐτοκρατορίσσαν, ὅτι τὴν συνώδευεν εἰς τὰς ἐκδρομὰς τῆς καὶ ὅτι εὐνόετο ἀπὸ αὐτῆν. Πιθανὸν νὰ ἤθελεν ὁ Γάστων νὰ προδοῖ, βασθῇ, καὶ τούτου δοθέντος αἱ τόσαι περιποιήσεις ἦσαν εὐεξήγητοι. Καὶ τοιαῦτα μὲν ἐσυμπέραινεν ἡ Μαργαρίτα· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἠγνόει διὰ τί δὲν τὴν εὐχαρίστουν οἱ συμπερασμοὶ τῆς· ἡ καρδιά τῆς δὲν συγκατετίθετο εἰς τὸ νὰ τὴν ἐπιτρέψῃ νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψιν καὶ τὰς περιποιήσεις εἰς τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν.

Δύο ὑπηρεταὶ ἔφερον μετὰ πολλοῦ κόπου μέγα καὶ βαρὺ ξύλινον κιθώτιον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κ. Βερσέλ. Καὶ μετὰ μικρὸν ἡ Μαργαρίτα ἤκουσεν ἤχον κυμβάλου. Πρῶτον τότε προσέβαλε τὴν ἀκοήν τῆς τοιαύτῃ μελωδίᾳ· δὲ ἐγνώριζε δὲ εἰμὴ μόνους τοὺς χοροὺς τοῦ χωρίου τῆς. Ἐστάθη ἄρα πλήρης θαυμασμοῦ. Ἡ Κ. Βερσέλ ἐπαίξε κατ' ἀρχὰς *βάλς*, καὶ μετὰ ταῦτα ἐτραγώδησεν· ἡ δὲ Μαργαρίτα ἐπλησίασε μὲ προσοχὴν εἰς τὴν θύραν διὰ νὰ ἀκούῃ καλῆτερα. Τὸ ἄσμα ἦτον ἰταλικόν, καὶ ἡ γλυκύτης τῆς ἀγνώστου ταύτης γλώσσης ἐθελξεν αὐτὴν πλέον καὶ τῆς ἀρμονίας τοῦ ὀργάνου. Ποία ἄρα νὰ ἦτον ἡ ὠραία ἐκείνη κόρη ἡ ὁποία ἐπρόφερε λέξεις τόσον μυστηριώδεις μὲ φωνὴν τοσοῦτον θαυμαστήν; ἀπὸ τὴν περιέργειάν τῆς ἡ Μαργαρίτα ἐχαμήλωσεν, ἐσφόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκυκλοφόρουν εἰσέτι δάκρυα, καὶ παρετήρησεν ἀπὸ τὴν τρύπαν τῆς κλειδαρίας. Εἶδε δὲ τὴν Κ. Βερσέλ ἡμίγυμνον, μὲ βραχίονας γυμνοὺς, μὲ κόμην ἄτακτον, μὲ χεῖλη ἡμίκλειστα καὶ μὲ ὀφθαλμούς ὑψωμένους πρὸς οὐρανόν, καὶ ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἄγγελον· ποτὲ δὲν εἶχε θαυμάσει γυναῖκα ὠραιότεραν. Ἀπεμακρύνθη βραδυπατοῦσα, ἐκθαμβος μὲν ἀλλὰ καὶ περίλυπος, μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ διὰ τί ἐπασχεν ἡ καρδιά τῆς. Ἐνῶ δὲ κατεβαίνειν ἐπανελάβε πολλάκις μὲ φωνὴν πάλλουσαν·

— Παναγία μου· τί ὠραία νέα!

(*Ἐπεται τὸ τέλος.*)

ΣΙΝΙΚΑ.

Ἡ λέξις *Μανδαρῖνος* δὲν εἶναι, ὡς οἱ πολλοὶ νομίζουσι, σινικὴ ἀλλὰ πορτογαλικὴ ππραγομένη ἐκ τοῦ *mandare* ἦτοι διοικῶν ὧν ὁ

νόμασαν δὲ οὕτω κατ' ἀρχὰς οἱ μετὰ τῶν Σινῶν συγκακινωθήσαντες Πορτογάλλοι τοὺς ἀρχοντας, τοὺς κατέχοντας τὰς ἀρχὰς ἐν τῷ οὐρανίῳ κράτει καὶ μάλιστα τὰς δικαστικάς.

Οἱ μανδαρίνοι διακροῦνται εἰς δύο, εἰς στρατιωτικούς καὶ εἰς πολιτικούς· δὲν διορίζεται δὲ κανεὶς μανδαρίνος, ἐὰν πρῶτον δὲν ὑποβληθῇ εἰς ἐξετάσεις καὶ ἀποδείξῃ ὅτι ἐξεπαιδεύθη καλλιεργήσας τὸν νοῦν. Θεσμὸς θαυμάσιος, ἄξιός νὰ παραδειγματίσῃ καὶ ἔθνη ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται πεπολιτισμένα.

Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐκλέγῃ τοὺς ὑπουργοὺς αὐτοῦ εἰμὴ μετὰ τῶν μανδαρίνων. Ἴσως ἤθελέ τις ἐλεεινολογήσῃ τὸν οὐράνιον ἐκεῖνον ἡγεμόνα ὅτι, εἰ καὶ ἀπόλυτος, βιάζεται ὁμως νὰ περιορίσῃ τὴν ἐκλογὴν εἰς ὠρισμένον τινα ἀριθμὸν ἀνθρώπων· ἀλλ' ἐ-

πειδὴ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι κατώτερος τῶν πεντακοσίων χιλιάδων, ὑποθέτομεν ὅτι ἡ Αὐτοῦ ἐπουρανία Μεγαλειότης δὲν εἶναι πολλὰ ἀξιολύπητος.

Μετὰ τὴν τάξιν τῶν μανδαρίνων ἔρχεται ἡ τῶν γεωργῶν, καὶ μετὰ ταύτην ἡ τῶν ἐμπόρων καὶ βιομηχάνων.

Τρεῖς θρησκεῖαι ἐπικρατοῦσιν εἰς τὴν Σινικήν· ἡ τοῦ Κομφουκίου, ἡ τοῦ Ταο-τσὺ ἢ τοῦ λογικεῦ, συγγραφεῖσαι μὲν ἐξακόσια ἔτη πρὸ Χριστοῦ ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου Λαο-Τσέου, παρεκτραπέισα ὁμως μετὰ ταῦτα εἰς πολυθεϊσμόν, καὶ ἡ βουδδική ἡ τοῦ Φῶ, γνωστοτέρα εἰς τὴν Εὐρώπην, διότι εἶναι ἡ ἐπικρατεστέρα τῶν θρησκειῶν τῆς Ἀσίας, ἔχουσα ὑπὲρ τὰ διακόσια ἐκατομμύρια ὁπαδῶν.

Ἐξοχὴ σινική.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΕΚΤΙΚΟΥ ΓΩΓΥΣ.

Τὸ περὶ νεοελληνικῆς γλώσσης ζήτημα, ὅπερ ἐπὶ πλεῖστον χρόνον κατέστη τοσοῦτον πολέμοτον, ὅπερ χθές καὶ πρῶην μετὰ τοσαύτης ζέσεως ἐπησχόλει τὰς μελέτας τῶν διασημοτέρων λογίων ἀνδρῶν τοῦ ἔθνους μας, σήμερον μόλις ἐφελκύει εἰς ἑαυτὸ τὴν κοινὴν περιέργειαν, ἐξελεγχόμενον ἄγονον καὶ ἀτελεσφόρητον. Καὶ διατί; διότι οὐδέποτε ἐτέθη ἐπὶ τῶν ἀληθῶν αὐτοῦ βάσεων, διότι οὐδέποτε ἐλαβε τὴν προσηκούσαν αὐτῷ εὐρύτητα καὶ ἐπέκτασιν, διότι ἡ συζήτησις, καὶ τοὶ σφοδρὰ καὶ πεισματώδης, οὐδέποτε ὑπερέβη τὸν στενὸν τοῦτον κύκλον, ἂν πρέπη δηλ. νὰ γράφωμεν ἐλληνιστὶ ἢ χυδαῖστι, ἢ τέλος ἂν ἦναι προτιμότερον βαδιζόντες μέσσην τινὰ ὁδὸν ν' ἀποφεύγωμεν ἐπίσης τὰ δύο ἄκρα, ἐν ἄλλοις ῥήμασιν, ἂν πρὸς

ἐπιτηδεῖαν συγγραφὴν ὀφείλωμεν νὰ περιζώμεθα τὸ ὕλικόν ἥτοι τὰς λέξεις, ἐκ τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου, ἢ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ζῶντος λαοῦ ἢ καὶ συνάμα ἐξ ἀμφοτέρων διὰ τινος κράματος.

Ἀλλ' ἐπόμενον ἦτο βέβαια τὸ ζήτημα οὕτω τεθὲν νὰ μὴ λάβῃ ποτὲ ὀριστικὴν λύσιν, ἐπόμενον ἦτο νὰ μὴ φέρῃ εἰς θετικὸν καὶ πρακτικὸν ἐξαγόμενον, ἐπειδὴ κατὰ σχῆμα πρωθύστερον ἤρξαντο ἐκείθεν, ἐνθα ὤφειλον νὰ τελειώσωσιν, ἐπειδὴ ἀντὶ πρῶτον νὰ ἐπιστήσωσι τὰς ἐρεῖνας τῶν εἰς αὐτὴν τὴν ὕψην τοῦ λόγου, εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐκφράσεως, ἀντὶ νὰ ἐπασχοληθῶσιν εἰς ὅτι ἀποπνευματόνει τὰς λέξεις, εἰς ὅτι παρέχει αὐταῖς ζῶν καὶ δύναμιν, ἐλογομάχουν περὶ τῆς ἐφαρμογῆς καὶ χρήσεως τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ εἶδους τῶν λέξεων, καθὼς ἂν ἐφαντάζετο τις ὅτι ἀρκεῖ νὰ προσδιορίσῃ τὸ μέτρον καὶ νὰ κανονίσῃ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν συλλαβῶν, ὅπως προσψαύσῃ τὸ τέρμα τῆς ποιητικῆς τελειότητος, ὅπως ἀποδῇ αὐτόχρημα φοι-